

במקום אחר / יונתן אולמן

הרחק מכאן יש מרחב אינסופי, מופלא, מכושף, מסתורי ואפל.
אליו אני נמשך כל פעם מחדש.
זה ממכר.

כשאני שם, כאן לא קיים.
כאשר אני כאן, אני חושב על לחזור לשם.

שם יש חופש.
ניתן בו לנוע.

נמרים משוטטים חופשי.

מעה.

מערבולת.

שער.

מעבר.

אני מציץ מבעד לצוהר שנפער ברשת ההסוואה שלי.
מהצד השני נגלה מטוס ללא טייס.
לפעמים אני מדמיין שהייתי הוא.
משייט.

אי שם.

גבוה.

מעל ומעבר.

במהירות שיוט.

שקט מוחלט.

אני הפוך.

החופה היא כמו קואורדינטות.

מכוונת.

ממרכזת.

מאפשרת התמצאות.

הכל אפשרי.

שולח אות לבסיס האם - האם מישהו שומע?

להיכן אפנה?

עמוק יותר.

רחוק יותר.

מפתיע, מרגש, מפעים.

מעבר לידיעה, לתבונה.

זהירות!

לא רחוק מדי.

אתה עלול לא לחזור.

אבל הפיתוי גדול כל כך.

כמה יופי יש כאן.

ואז... אני חזרה כאן.

בלילות אני מביט מבעד לחלון.

אני שומע אז את העולם שלנו - מלא חיים, חיות תנועה.

פרחי חוטמית בנאליים שראיתי באין ספור נסיעות, הופכים למאורע.

רוקדים עם ירח שמשייט בשמי הלילה האפלים.

צומחים אט, אט.

זה אל עבר זה.

חותרים למגע.

כמה יופי יש בהם.